

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev,
Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul
Pascal Veronica în numele inculpatului Brînzei Sava, prin care se solicită
casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie
2016, în cauza penală în privința lui

Brînzei Sava XXX,

*născut la xxx, originar din r-nul Xxx, s.Xxx,
domiciliat până la reținere în mun. Xxx, bd. Xxx.*

***Datele referitoare la termenul de examinare a
cauzei:***

- 1. de la 30 aprilie 2015 - până la 16 martie 2016
(instanța de fond);*
- 2. de la 13 aprilie 2016 - până la 11 octombrie 2016
(instanța de apel);*
- 3. de la 15 decembrie 2016 – până la 11 aprilie 2017
(instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură
penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 16 martie 2016,
Brînzei Sava a fost condamnat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 4 ani
închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost
suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Prin aceeași sentință, Brînzei S. a fost achitat de sub învinuirea adusă în
baza art. 155 Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele
constitutive ale infracțiunii.

Pistolul de model CZ 83 cal 9 mm (9x18), Macarov, cu nr. 210504
urmează de confiscat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Brînzei
Sava, la data de 06 mai 2014, aproximativ la ora 18⁰⁰, aflându-se la terasa de

vară a SRL „Avas- Gust”, din parcul Nistrean, situat în or.Xxx, mun.Xxx, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, l-a amenințat cu moartea pe cet. Xxx, prin aplicarea armei de model “CZ” cu nr.210504, pe care o deținea legal, ultimul percepând această amenințare ca reală, existând pericolul realizării ei.

Astfel, organul de urmărire penală a stabilit că prin acțiunile sale intenționate, Brânzei Sava a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal - *amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*.

2.1. Tot el, Brânzei S. la 18 mai 2014, aproximativ la ora 03 ³⁰, în timp ce se afla în preajma localului „Carmez” din parcul Nistrean, situat în or. Xxx mun. Xxx, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, le-a aplicat cet. Xxx și Xxx, multiple lovituri cu un obiect dur contodont, cauzând conform raportului de expertiză medico-legală nr.2227 din 19.05.2014 lui Xxx, vătămare neînsemnată, după care, a efectuat aproximativ cinci împușcături dintr-un pistol de model „CZ” cu nr.210504, pe care îl deținea legal, în direcția lui Xxx și Xxx, cauzându-le acestora, conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr.1259/D din 09.06.2014 și nr. 2226 din 19.05.2014, vătămare neînsemnată.

Prin urmare, acțiunile inculpatului Brânzei S. au fost calificate în baza art. 287 alin.(3) Cod penal – *huliganismul agravat, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor care au fost săvârșite cu aplicarea armei și a altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății*.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul și avocatul Pascal V. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brânzei Sava să fie condamnat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 5 ani închisoare, în baza art. 155 Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 4 ani închisoare. În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial, de stabilit pedeapsa definitivă de 5 ani și 5 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului s-a invocat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept pe episodul de huliganism din 18 mai 2014, însă la stabilirea pedepsei, instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile

art. 75 Cod penal, aplicându-i neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsă care nu își va atinge scopul, existând riscul ca inculpatul să comită noi infracțiuni.

Totodată, acuzatorul de stat nu este de acord cu achitarea inculpatului pe învinuirea adusă în baza art. 155 Cod penal. Astfel, instanța a apreciat că în baza probelor administrate nu a fost demonstrat comiterea infracțiunii nominalizate, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, precum nici nu se expune asupra comiterii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal comise în aceleași circumstanțe.

Instanța a motivat soluția de achitare prin faptul că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au interpretat și au făcut o calificare juridică penală incorectă a acțiunilor lui Brânzei S. încadrându-le în baza art. 155 CP.

La fel, menționează că existența pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor constituie circumstanța, adică semnul obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, iar în speță nu a existat acel pericol, mai ales că singurul martor a susținut faptul că nu a durat mai mult de un minut acest moment.

- avocatul în numele inculpatului, casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare pe infracțiunea prevăzută de art.287 alin.(3) Cod Penal pe motiv că există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art.35 lit. c) Cod Penal.

Apelanta a indicat că instanța de fond nu a cercetat toate probele apărării, dând apreciere numai probelor acuzării, astfel e interpretat eronat legea penală.

Instanța de judecată este obligată să stabilească motivul, scopul și circumstanțele infracțiunii.

Astfel, prin art. 14 Cod penal, se stabilește că nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar, fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni.

La fel, art. 38 Cod penal, prevede că nu constituie infracțiune fapta, prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de extremă necesitate. Dispoziția normei date stabilește două condiții, care în speță au fost realizate: - un pericol care a creat starea de necesitate și o faptă săvârșită pentru salvarea de la acel pericol.

În speță lipsesc mai multe elemente ale infracțiunii: acțiunile intenționate, aplicarea violenței, lipsa cinismului și obrăzniciei deosebite.

A menționat că îmbrânceala dintre inculpat și partea vătămată Bivol D. poate fi calificată numai ca o contravenție administrativă, indiferent cine a fost autorul. Partea vătămată a interpretat ca o lovitură aplicată de o persoană intenționat în mașină, fiind deranjat de acest fapt. Însă, în realitate nu au realizat că au comis un accident rutier și au revenit la locul accidentului cu pretenții, inițiind conflictul.

Reieșind din declarațiile părților vătămate inculpatul fără nici un temei a luat arma de foc și a făcut împușcături, contrar realității. Fiind în stare de ebrietate, părțile vătămate s-au apropiat și au pătruns pe proprietatea privată a SRL "Avas-Gust", a cărui administrator fiind inculpatul și au inițiat conflictul și bătaia cu Brânzei S.

Inculpatul a intervenit, fapt recunoscut, în scopul de a aplană conflictul, înfuriindu-se către ei, apoi aruncând lopata în scopul evitării unui pericol mai mare. Scopul a fost clar, preîntâmpinarea infracțiunii și lichidarea pericolului creat – protejarea lui Brânzei Sergiu.

Una din condițiile extremei necesități este și întreprinderea altor mijloace care ar contribui la evitarea unui pericol mai mare, adică intervenirea inculpatului, a dus la realizarea acestei condiții impuse de legea penală.

Astfel, părțile vătămate, fiind în stare de ebrietate, au devenit mai agresivi, nu reacționau la intervenirea inculpatului, fapt care a condus la necesitatea folosirii armei de foc în scop de preîntâmpinare.

Prin urmare, au fost respectate regulile impuse de legea penală, adică acțiunile inculpatului au fost îndreptate cu scopul de a preîntâmpina o daună sau o infracțiune. Aceste acțiuni sunt binevenite și protejate de legea penală.

Totodată, instanța de judecată urmează să i-a în considerare că în rezultatul conflictului părților vătămate le-au fost cauzate leziuni corporale neînsemnate, iar inculpatul și martorul Brânzei Sergiu au suportat comoții cerebrale, fiind internați în secția Neurologie al CNSPMU. Fiul inculpatului a avut arsuri în rezultatul focului de armă aplicat de una din părțile vătămate.

Mai mult ca atât, instanța nu a cercetat și determinat acțiunile fiecăruia participant la conflict, părțile vătămate au aplicat lovituri, fapt ce a fost ignorat și nefiind luat în considerație de către instanța de fond.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2016, a fost

respins, ca nefondat apelul declarat de avocat în numele inculpatului, admis, apelul acuzatorului de stat, casată sentința în partea achitării lui Brânzei S. în baza art. 155 Cod penal și în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

- Brânzei Sava a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal la 1 an închisoare.

Totodată, lui Brânzei Sava în baza art. 287 alin.(3) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare. În baza art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 4 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința a fost menținută.

5. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Brânzei Sava a infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal – *amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*, totodată a conchis că, declarațiile părții vătămate Xxx sunt veridice, utile și consecvente, unde ultimul detaliat și consecutiv a descris toate circumstanțele faptei și a declarat cu certitudine că anume Brânzei Sava l-a amenințat cu moartea, prin aplicarea armei de foc.

Astfel, partea vătămată a perceput această amenințare ca reală, existând pericolul realizării ei.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 155 Cod penal îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei.

Prin *libertate psihică (morală, internă) a persoanei* se înțelege puțința ce-i este lăsată fiecărei persoane de a hotărî (de a dispune) în toate actele sale, în cadrul ordinii juridice, după cum va crede de cuviință, deci după cum îi vor dicta conștiința, sentimentele și interesele sale.

Întrucât prin asemenea amenințări nu se realizează o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei, infracțiunea dată nu are obiect material.

Latura obiectivă a infracțiunii nominalizate se realizează prin: 1) fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății; 2) circumstanțe: existența pericolului realizării acestei amenințări.

Astfel, prin „amenințare” se are în vedere acțiunea constituind o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de

natură să inspire victimei temere, fapt ce o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Amenințarea poate fi expusă verbal, în scris (nu contează dacă scrisoarea este semnată sau anonimă; este suficient să se poată identifica amenințătorul), săvârșită prin fapte (gesturi, atitudini, semne convenționale etc.). Amenințarea poate fi adresată direct de cel ce amenință sau indirect (printr-o terță persoană).

Existența pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor constituie circumstanța, adică acel semn obligatoriu care întregește latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 155 CP.

Această circumstanță este prezentă dacă sunt întrunite cumulative următoarele două condiții:

- apariția la victimă a temerii pentru viața sau sănătatea sa, în cazul punerii amenințării în executare (condiția subiectivă);
- apariția pericolului realizării amenințării (condiția obiectivă).

Infracțiunea prevăzută la art. 155 Cod penal este o infracțiune formal materială, care se consideră consumată din momentul apariției pericolului realizării amenințării cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Prin urmare, în speță, Brînzei Sava prin acțiunile sale a atentat la libertatea psihică a lui Xxx în scopul înfrîngerii voinței victimei legată de convingerea acestuia să hotărască așa cum dorește inculpatul. Ultimul a realizat latura obiectivă a infracțiunii prin aplicarea armei de model CZ cu nr. 210504, pe care o deținea legal. Astfel, partea vătămată a perceput această amenințare ca reală, deoarece era îndreptată împotriva sa și a existat în cazul dat pericolul realizării ei. Victima a înțeles că poate fi împușcat.

Brînzei S. a acționat cu intenție directă, în scopul de a schimba conduita părții vătămate de a acționa în interesul său.

Faptul că, inculpatul Brînzei S. mai târziu și-a cerut scuze, nu are relevanță la calificarea infracțiunii prevăzute la art. 155 Cod penal, precum nici nu poate fi considerat ca temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea data – amenințare cu omor s-a consumat în momentul când inculpatul i-a pus pistolul în regiunea capului părții vătămate, amenințându-l cu moartea, iar partea vătămată a apreciat această amenințare ca reală.

La fel, instanța a conchis că nu are nici o relevanță la calificarea faptelor

comise de inculpatul, faptul că Brânzei S. l-a confundat pe Xxx cu o altă persoană, or, inculpatul a amenințat cu omor o persoană, astfel acțiunile lui au fost îndreptate asupra unei persoane, unui om, adică asupra entității sociale și biologice, iar victima a conceput, a conștientizat această amenințare ca reală, s-a speriat tare, încât “s-a blocat”, cum a declarat însăși partea vătămată.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 287 alin.(3) Cod penal, instanța a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că Brânzei S. a săvârșit infracțiunea de huliganism agravat, vinovăția căruia a fost confirmată prin totalitatea probelor acumulate, care corect au fost apreciate, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei.

De asemenea, instanța de apel a considerat că inculpatul, de facto, recunoaște vina în comiterea huliganismului agravat imputat lui, or, Brânzei S. a declarat că a efectuat împușcături din pistol, considerând că, astfel a acționat în stare de extremă necesitate având ca scop preîntâmpinarea infracțiunii și lichidarea pericolului creat, adică protejarea lui Brânzei S.

Prin urmare, este nefondată poziția inculpatului inclusiv și a avocatului apelant precum că Brânzei S. nu a avut ca scop comiterea huliganismului agravat incriminat lui, ci a avut ca scop preîntâmpinarea infracțiunii și lichidarea pericolului creat, adică protejarea lui Brânzei S.

La fel, avocatul în numele inculpatului consideră că conflictul a avut loc nu în loc public dar privat, deoarece a avut loc în preajma localului “Carmez”, pe terasa localului, adică pe proprietatea privată a SRL “Avasgust” al cărui fondator este inculpatul.

În acest sens, instanța de apel a făcut trimitere la doctrina penală, menționând că, huliganismul poate fi săvârșit și în locuri care nu au un caracter public (apartamente, sedii de întreprinderi, terenuri private, mijloace de transport personal etc.), or, din dispoziția art. 287 Cod penal nu se desprinde că infracțiunea de huliganism este săvârșită neapărat într-un loc public.

Totuși este obligatoriu modul public al infracțiunii de huliganism, ceea ce a avut loc în cazul dat actele huliganice sunt săvârșite în prezența mai multor persoane și rezultatul actelor huliganice au devenit inevitabil cunoscut altor persoane.

Mai mult ca atât, conform lit. c) și e) art. 131 Cod penal, *fapta se consideră a fi săvârșită în public și atunci când e comisă: într-un loc inaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută, dacă aceasta s-a produs față de două sau mai multe persoane; prin orice mijloace recurgând la care făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.*

Din cele menționate reiese că, infracțiunea dată a fost comisă cu implicarea publicului adică în prezența mai multor persoane.

Astfel, acțiunile făptuitorului, deși săvârșite din motive personale, dar însoțite de încălcarea grosolană a ordinii publice și care exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, urmează a fi calificate ca huliganism.

În speță, inculpatul Brânzei Sava primul a inițiat conflictul cu părțile vătămate, dânsul primul a lovit cu pumnul în automobilul lui Bivol Dorin, iar vătămarile corporale de la mână, puteau surveni de la acea lovitură.

În astfel de împrejurări, instanța a conchis că concluzia apelantului, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod Penal, și acțiunile lui Brânzei S. au fost îndreptate în scopul preîntâmpinării infracțiunii și lichidării pericolului creat, adică protejarea lui Brânzei Sergiu este nefondată, totodată fiind respinse.

Referitor la pedeapsa stabilită, instanța a conchis că pedeapsa aplicată de instanța de fond nu va atinge scopul de reeducare a acestuia, care nu a recunoscut vinovăția, nu s-a căit de cele săvârșite, fiind pusă în pericol viața și sănătatea mai multor persoane prezente la terasă, la fel, obrăznicia cu care a fost comis actul huliganic, denotă comportamentul social-periculoc al inculpatului și lipsa de conștientizare a faptelor săvârșite, respectiv și necesitatea aplicării unei pedepse cu executare reală, or, prin aplicarea pedepsei reale urmează a fi restabilită echitatea socială și în special prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni din partea inculpatului.

6. Împotriva hotărârii judecătorești nominalizate a declarat recursuri ordinare avocatul Pascal V. în numele inculpatului, care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6), 8) CPP, solicită casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a invocat că instanța de apel a admis încălcarea prevederilor art. 414 alin.(6) CPP, astfel și-a întemeiat concluziile pe probele cercetate numai în prima instanță, fără a fi examinate, verificate în

instanța de apel. La fel, instanța de apel a admis încălcarea prevederilor art. 415 alin.(2¹) CPP, care nu a audiat inculpatul pe infracțiunea în baza art. 155 Cod penal pentru care a fost achitat de instanța de fond, inclusiv și nu a audiat martorii solicitați de părți.

Totodată a menționat că nu au fost acumulate un ansamblu de probe pertinente, concludente și utile din care ar fi posibil de stabilit că fapta recurentului întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate, iar probele a fost apreciate eronat.

La fel, a indicat că instanța de apel în decizia sa se contrazice cu privire la locul public care este obligatoriu, însă nu este necesar și faptul că a fost implicat publicul. Nu există nici o probă în acest sens.

De la faza de urmărire penală și până în cadrul ședinței instanței de fond, Brânzei S. a recunoscut faptul că a efectuat focuri de armă de preîntâmpinare în aer și în sol, astfel a intervenit, în scopul de a aplana acest conflict, de a-și salva fiul care era bătut cu bestialitate. Astfel, vina și-a recunoscut, solicitând aplicarea în privința sa (Brânzei S.) a dispozițiilor Legii nr.210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, demers care a rămas fără examinare în instanța de apel.

Instanțele de judecată au omis să aprecieze probele care demonstrează că în rezultatul loviturilor aplicate de părțile vătămate inculpatul și martorul Brânzei Sergiu au suportat comoții cerebrale, fiind internați în secția Neurologie al CNSPMU la data de 18.05.2014-28.05.2014, precum și că fiul inculpatului a avut arsuri în rezultatul focului de armă aplicat de una din părțile vătămate.

De asemenea, unele din părțile vătămate au suferit leziuni corporale neînsemnate potrivit rapoartelor de expertiză din 09.06.2014, 19.05.2014 și 03.06.2014, ca rezultat al ricoșării împușcăturii la sol.

Nici unul din părțile vătămate nu a declarat corect câte persoane au revenit de pe vapor și au intrat în conflict cu inculpatul, însă din declarațiile martorilor Brânzei S. și Dragonenco A. au fost 12 persoane.

Astfel, folosindu-se de stare de neputință a inculpatului, părțile vătămate au acționat în scopul acoperirii infracțiunii comise și eschivare de la răspundere penală, părăsind locul comiterii infracțiunii.

Prin urmare, din probele prezentate și analizate, rezultă că Brânzei S. a

fost condamnat eronat, în lipsa unor probe concludente, care să confirme vinovăția.

Legea stabilește însă numai teoretic, că una din condițiile extremei necesități este și întreprinderea altor mijloace care ar contribui la evitarea unui pericol mai mare. Instanțele judecătorești nu au verificat dacă intervenirea inculpatului a dus la realizarea acestei condiții impuse de legea penală.

Consideră că acuizarea nu a prezentat probe că inculpatul a avut posibilitatea de a evita vătămările corporale cauzate părților vătămate, ca utilizare a armei de foc, iar pericolul preîntâmpinat este mai mic decât cel comis.

Art. 38 Cod penal prevede că nu constituie infracțiune fapta, prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de extremă necesitate.

Dispoziția normei date stabilește în sine două condiții, care au fost realizate: pe o parte, un pericol care a creat starea de necesitate și o faptă săvârșită pentru salvarea de la acel pericol.

Instanța de judecată nu și-a motivat necesitatea de a stabili o pedeapsă mai aspră, adică de 5 ani, neținând cont de caracteristica pozitivă a inculpatului, statutul acestuia, domiciliul și încadrarea în câmpul muncii, că anterior nu a fost condamnat, precum și că nu are careva contravenții administrative.

6.1. La 06.12.2016, avocatul Pascal V. în numele inculpatului a depus recurs ordinar suplimentar, invocând motive similare cu cele indicate anterior.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Pascal V. în numele inculpatului Brînzei S., solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP. Temeiurile invocate la pct.6) și 8) alin.(1) al art. 427 CPP și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, a menționat că, instanța de apel s-a pronunțat asupra motivelor apelantului și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, just constatând circumstanțele de drept și de fapt, corect încadrând acțiunile făptuitorului în baza art. 155 și 287 alin.(3) Cod penal.

8. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că acestea urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță în cazurile când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin.(1) pct.7) și 8) CPP, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal menționează că, hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită de avut în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Astfel, instanța de recurs conchide că în cauza dată instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, din sensul cărora rezultă că nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei instanței de apel.

Potrivit cererii de apel declarate de avocatul Pascal V. în numele inculpatului (f.d.248-251, vol.III), criticându-se legalitatea și temeinicia sentinței, printre alte motive s-a invocat următoarele:

„ - prin art. 14 Cod penal se stabilește că nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar, fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni;

- norma art. 38 Cod penal, prevede că nu constituie infracțiune fapta, prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de extremă necesitate. Dispoziția normei indicate stabilește II condiții, care în speță au fost realizate: - un pericol care a creat starea de necesitate; - o faptă săvârșită pentru salvarea de la acel pericol. Totodată una din condițiile extremei necesități este și întreprinderea altor mijloace care ar contribui la evitarea unui pericol mai mare, adică intervenirea lui Brânzei S. a dus la realizarea acestei condiții impuse de legea penală;

- în speță, au fost respectate regulile impuse de legea penală, adică acțiunile inculpatului au fost îndreptate cu scopul de a preîntâmpina o daună sau o infracțiune.

Analizând decizia recurată Colegiul lărgit constată că instanța de apel asupra acestor motive invocate în apelul declarat, nu numai că nu s-a pronunțat în nici un mod, dar nici nu le-a reflectat în decizia sa.

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că în cadrul judecării cauzei în instanța de apel avocata Pascal V. în numele inculpatului a înaintat o cerere privind aplicarea Legii cu privire la amnistie nr. 210 din 29.07.2016 pe episodul de huliganism, pe care instanța a admis-o. Mai mult, atât avocata în pledoriile sale, cât și inculpatul au solicitat aplicarea Legii nr. 210, însă instanța de apel a omis să se pronunțe în decizia adoptată asupra cererii nominalizate, precum și nu numai că nu a fost analizată cererea dată, dar în general a fost ignorată, nefiind indicat în textul deciziei.

La fel, Colegiul lărgit conchide că, instanța de apel în cazul în care a admis apelul procurorului, casând sentința de achitare pe învinuirea adusă în baza art. 155 Cod penal și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de condamnare a lui Brânzei S., nu era în drept să pună la baza hotărârii de condamnare declarațiile acuzatorii a părții vătămate Xxx și a martorului Țurcan V., fără a dispune audierea acestora pe viu.

Respectarea acestei proceduri se regăsește în art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală.

Având în vedere dispozițiile art.6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat în primă instanță. Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere atât a

inculpatului, cât și a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți.

Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozitiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului. Or, potrivit principiului contradictorialității în procesul penal, art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat.

Însă, în speță, instanța de apel, și-a motivat soluția privind vinovăția inculpatului Brânzei S. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, pe declarațiile părții vătămate Xxx și a martorului Țurcan V. (vol. IV, f.d.45), argumentând că aceste probe sunt utile, veridice au un caracter acuzatoriu, necătând la faptul că aceștea n-au fost audiați în instanța de apel.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul constată că, în speță, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, motivându-și insuficient decizia pronunțată și aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar argumentele recurentului referitor la faptul că instanța de apel nu a dat o apreciere tuturor probelor administrate în cauză, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, și-au găsit confirmare.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, se casează hotărârea atacată și se dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

În procesul judecării cauzei instanța de apel urmează să înlăture erorile menționate, să țină cont de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor adunate pe parcursul urmăririi penale și administrate în instanța de judecată, inclusiv să se expună asupra tuturor motivelor invocate în apel, să aprecieze toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor și în dependență de situația constatată să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă și prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare declarate de avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului Brânzei Sava, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Brânzei Sava Nicolae* și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Brânzei Sava Nicolae urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 11 mai 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Ghenadie Nicolaev

Nadejda Toma